

Sygn. akt II C 751/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 23 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. K. Ś.

Protokolant: sekretarz sądowy D. B.

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku, w Ł. na rozprawie jawnej,

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Instytutowi Centrum (...) z siedzibą w Ł.

o zapłatę 1 687,37 zł

1. oddała powództwo,
2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Instytutu Centrum (...) z siedzibą w Ł. kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 751/15

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Instytutu Centrum (...) w Ł., między innymi, kwoty 1 687,37 zł, na którą składają się kwoty stanowiące rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w wysokości po 40 euro, przeliczonych na złote polskie według średniego kursu euro ogłoszonego przez NBP. Ponadto, powód żądał od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

(pozew z uzasadnieniem k. 2-4)

Pozwany Instytut Centrum (...) w Ł. wniósł o oddalenie powództwa w zakresie wyżej wskazanego żądania powoda. Pozwany żądał także zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

(sprzeciwy od nakazu zapłaty z uzasadnieniem k. 27-29)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z Instytutem Centrum (...) w Ł. umowy, na których podstawie zobowiązywała się do sprzedaży i dostarczenia pozwanemu Instytutowi produktów wskazanych w zawieranych umowach. Powódka wywiązała się ze swoich obowiązków umownych. Powódka w związku z wykonaniem swoich obowiązków z wyżej wskazanych umów wystawiła faktury obejmujące obowiązek zapłaty przez pozwanego Instytut kwot wynagrodzeń na rzecz powodowej spółki:

- z terminem płatności na dzień 4 stycznia 2015 roku,
- z terminem płatności na dzień 12 stycznia 2015 roku

- z terminem płatności na dzień 18 stycznia 2015 roku,
- z terminem płatności na dzień 7 lutego 2015 roku,
- z terminem płatności na dzień 5 lutego 2015 roku,
- z terminem płatności na dzień 9 lutego 2015 roku,
- z terminem płatności na dzień 27 lutego 2015 roku,
- z terminem płatności na dzień 28 lutego 2015 roku,
- z terminem płatności na dzień 28 lutego 2015 roku,
- z terminem płatności na dzień 16 marca 2015 roku.

Dokumenty faktur wyżej wskazanych zostały doręczone pozwanemu Instytutowi. Pozwany nie zapłacił powódce za wykonane obowiązki umowne stosownie do treści wyżej wskazanych faktur.

(bezsporne)

Pismem doręczonym w dniu 20 maja 2015 roku pozwanemu Instytutowi, powódka wezwała pozwanego do zapłaty należnych powodowej spółce sum, stosownie do obowiązków wynikających z wyżej wskazanych umów. Pozwany nie zadośćuczynił treści wezwania do zapłaty.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było bezzasadne w zakresie kwoty żądania wyrażonej w złotych polskich, na którą składają się kwoty stanowiące rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w wysokości kwot po 40 euro i jako takie Sąd to żądanie oddalił, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 403), od dnia nabycia przez wierzyciela uprawnienia do naliczania odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie należności wynikającej z umowy, wierzycielowi przysługuje, bez konieczności wezwania, kwota tzw. stałej rekompensaty w wysokości wyrażonej w złotych polskich równowartości kwoty 40 euro według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. W przypadku, gdy koszty odzyskania należności, czyli wydatki, które poniósł wierzyciel, dochodząc należnej mu kwoty, przekroczą kwotę stałej rekompensaty, wierzyciel ma możliwość uzyskania na drodze sądowej zwrotu wszelkich wydatków, jakie poniósł w związku z próbą odzyskania należności, w tym kosztów postępowania sądowego. Przenosząc rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż żądanie powoda zwrotu kosztów postępowania przewyższających równowartość 40 euro wyłącza uprawnienie powoda do dochodzenia wskazanej kwoty stanowiącej równowartość 40 euro. Wskazuje na to nie tylko wykładnia językowa wskazanego powyżej przepisu, ale i interpretacja systemowa. W cywilistyce nie budzi bowiem wątpliwości stanowisko, iż podczas kompensacji uszczerbku majątkowego niedopuszczalne jest przyznanie odszkodowania przenoszącego wartość samej szkody, gdyż doprowadziłoby to do bezpodstawnego wzbogacenia wierzyciela. Wymaga wskazania, iż roszczenie z wyżej wskazanego przepisu art. 10 stanowi w istocie zryczałtowane odszkodowanie należne wierzycielowi z tytułu konieczności podjęcia czynności zmierzających do uzyskania płatności od dłużnika. W sytuacji, gdy koszty poniesione przez wierzyciela przewyższają kwotę stałej rekompensaty, nie jest możliwe żądanie zapłaty dodatkowo, obok rzeczywiście poniesionych kosztów, kwoty 40 euro, w oparciu o wyżej wskazany przepis art. 10, ponieważ byłoby to niezasadne świadczenie ponad uszczerbek wierzyciela.

Wobec oddalenia powództwa w zakresie powyżej wskazanego żądania, Sąd o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, jak w punkcie drugim sentencji wyroku.

Zgodnie z powyższym przepisem, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną od powódki na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł złożyły się: stawka minimalna kosztów zastępstwa procesowego pozwanego reprezentowanego przez pełnomocnika w wyboru - radcę prawnego, w kwocie 600,00 zł, ustalona w oparciu o § 6 pkt. 3 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349), oraz uiszczona przez pozwanego opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa, w kwocie 17,00 zł.